

A színház mindig nemes és alkotó közvetítő volt a művészet és a nép, a nép és a művészet között, és ma is annak kell lennie. E tekintetben színházaink, a Sterija Játékok és más színművészeti intézményeink és rendezvényeink kiemelkedő szerepet játszottak. Am napról napra egyre bonyolultabb és felelősebb feladatok várnak rájuk, különösen, ha szem előtt tartjuk művelődésünk és általában társadalmunk egyre gyorsabb fejlődését.

Sok sikert kívánok a színházi dolgozóknak kultúránk és szocialista öngazgatású társadalmunk egésze javára.

Josip Broz "Tito"

JÓ RENDEZÉSEK, KIEMELKEDŐ SZÍNÉSZI TELJESÍTMÉNYEK. A címbe foglalt megállapítással jellemezhetnénk az április 14-e és 24-e között megrendezett Sterija Játékokat, s nyomban hozzátehetnénk azt is, hogy a 22. országos színházi fesztivál minden bizonnyal nívósabb, színvonalasabb volt, mint az utóbbi három-négy szemle. Már a kiválasztott nyolc előadás bejelentése után tudtuk, hogy ez a fesztivál a jó rendezések seregszemléje lesz, hiszen öt régebbi Sterija-díjas rendező kapott meghívást Újvidékről. Szerencsére a kiemelkedő rendezések mellé kiváló színészi teljesítmények is járultak, s ha a fesztivál kívánivalót hagyott maga mögött, akkor az az, hogy még mindig, pontosabban az idén sem lehettünk tanúi jó hazai szöveg megszületésének — bizonyítékaul annak, hogy a jugoszláv drámaírás még mindig nem lábalt ki hosszan tartó válságából. Bár jobbára mégis dicsérni kellene a fesztivált, nem lehet szó nélkül hagyni, hogy éppen a szemle két kortárs szerzőjének műve, Miodrag Ilić Puccs (a Belgrádi Drámai Színház előadása) és Velimir Lukić A döntés éjszakája című drámája (újvidéki Szerb Nemzeti Színház) keltette a legnagyobb csalódást, s volt meggyőzően a fesztivál két legsikerlenebb előadása. Olyannyira, hogy joggal vetődött fel a kérdés, miért is hívták meg a szemlére, mert velük a Játékok nem lettek gazdagabbak, sőt

az összbenyomásunkon is rontottak. Nemcsak a vértelen szöveg ellen emelünk kifogást, hanem a giccsbe kapaszkodó rendezés, az átlagosnál is gyöngébb színészi alakítások ellen is. A színészi alakítások mércéjét pedig már a rendezvényt nyitó előadás, Ranko Marinković A küklöpsz című regényének dramatizációjából készült előadás (zágrábi Horvát Nemzeti Színház) részvevői igen magasra emelték. Rade Šerbedžija, Boris Buzančić, Jovan Ličina, Zvonimir Zoričić és a többiek, a Kosta Spajić rendezte, minden bizonnyal színháztörténeti jelentőségű előadáson kiegyensúlyozottan, de magas szinten alakítottak, s hozzájuk hasonló teljesítményre már csak a szemlén részt vevő másik zágrábi együttes, az Utazó Színház társulatának tagjai — Rielja Bašić, Ana Karić, Fabijan Šovagović, Vanja Drach, Ivo Serdar és a többiek — voltak képesek, s Nikola Simić Pomet szerepében, a belgrádi Jugoszláv Drámai Színház, Miroslav Belović rendezte Dundo Maroje előadásán. Nyolc-tíz valóban kimagasló színészi teljesítmény és mellette egy sereg apró remeklésekkel teli alakítás minden bizonnyal elég súlyt adhat egy fesztiválnak.

A már említett két zágrábi és a belgrádiak Držić-előadásán kívül a szemle középmezőnyébe sorolható a celjeiek Ivan Cankar Szent Flórián-völgyi kísértetek című előadása, Mile

Koron rendezésében (Koron pontosan tíz évvel ezelőtt Sterija-díjat kapott e darab színre állításáért), továbbá a triezsti Szlovén Színház A köd bőre című előadása és a szarajevói kísérleti színházak fesztiváljának idei győztese, a Bitolai Népszínház előadásában láttott Mara menyegzője című dráma, amely Vladimir Kosztov azonos című regényéből készült.

E röpke szubjektív jegyzet után íme a lapzártakor érkezett díjak jegyzéke. A 22. országos színházi fesztivál zsűrije — Primož Kozak, Jevrem Brković, Gerold László, dr. Tvrtko Kulenović és Muharem Perović — a legjobb előadásá A küklöpszot nyilvánította. A rendezésért járó díjat is A küklöpsz színre állítója, Kosta Spajić kapta, és övé a színpadra alkalmazásért járó díj is. A színészek között kiosztandó öt díj tulajdonosai: Relja Bašić (a zágrábi vándorszínház tagja), Joana Popovszka (bitolai Népszínház), Rade Šerbedžija és Boris Buzančić (mindketen a zágrábi Nemzeti Színház tagjai) és Nikola Simić (belgrádi Jugoszláv Drámai Színház). A díszlet és jelmez díja Trieszbe került, Drago Turina, illetve Anja Dolenc tulajdonába. A köd bőre című előadásra nyújtottak elismerésül. A vígjátékért járó díjat a Csaruga előadása kapta, míg a Játékok különdíján két rendező osztozik, Miroslav Belović a Držić-vígjáték és Mile Korun a Cankar-dráma rendezője. A Játékok kerekasztalának díját is A küklöpsz kapta. A bíráló bizottság — úgy tűnik, jogosan — az idén sem osztotta ki a legjobb mai színpadi szövegért járó díjat.

A JUGOSZLÁV KULTÚRA HÓNAPJA RÓMÁBAN. Giovanni Leone és Josip Broz Tito köztársasági elnökök védnöksége alatt tartják április 21-e és május 29-e között Rómában a jugoszláv kultúra hónapját. Az olasz fővárosban megrendezett nagyszabású

művelődési rendezvény kapcsán a két köztársasági elnök megelégedését fejezte ki, hogy a kultúra és a művészetek terén is mindinkább érvényesül a két ország közötti barátság és a jószomszédi együttműködés szelleme.

A megnyitó előtt mindkét részről hangsúlyozták: a rendezvény célja, hogy Olaszországban teljesebb képet nyújtsanak a jugoszláviai nemzetek és nemzetiségek művészeti eredményeiről, törkevéseiről és kifejezésre juttassák a jugoszláv—olasz baráti együttműködés és kapcsolatok magas fokát, különösen most, az osimói megállapodások becikkelyezése után és a belgrádi európai biztonsági értekezlet előtt.

A rendezvénysorozat mintegy harminc különböző rendezvényt ölel föl: filmbemutatókat, zenei, színházi és balettelőadásokat, kiállításokat, valamint előadásokat a művelődési és művészeti élet jugoszláviai, az öngazgatás alapjain nyugvó megszervezésének tapasztalatairól.

Az olasz közvélemény érdeklődéssel figyeli a rendezvényeket. Az olasz újságokban megjelenő alkalmi cikkek egész sora, a rádió- és tévéjelentések gyakorisága is bizonyítja ezt. Legtöbben egyetértettek azzal, hogy Róma tavaszi kulturális idényének ez a legjelentősebb és legtöbb figyelmet érdemlő rendezvénye.

TIZ ÉVE múlt annak, hogy városunk, szocialista autonóm tartományunk és országunk neves forradalmára, közéleti embere, írója, esztétája, akadémikusa, irodalomtörténésze és pedagógusa, az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Nyelv és Irodalom Tanszékének alapító tanára váratlanul és hirtelen elhunyt.

Akkor pótolhatatlannak látszott a hiány, amit maga után hagyott. S ma,

Elhangzott 1977. március 27-én, a Sinkó Ervin apatini szülőházánál tartott koszorúzási ünnepségen.